ЧЫРВОНКА
ЧЫРВОНАЯ ЗМЕНА

4 ЧЭРВЕНЯ 2015 г.
ЧАЦВЕР
№ 11 (15770)

Выдаецца
з 21 красавіка 1921 года

РЕПОЗИТОРИЙ БГУКИ

Імёны

Валерыя ГРЫБУСАВА:

«Пераможца ніколі не здаецца»

У свае 20 гадоў артыстка ўжо мае багаты сцэнічны вопыт. За плячыма — конкурсныя спаборніцтвы ў Парыжы, Ялце, Санкт-Пецярбургу, Маскве. Сакрэт яе перамог часткова ў тым, што дзяўчына-максімалістка і разам з тым вельмі патрабавальная да сябе ў любой справе, за якую бярэцца. Сёлета Валерыя Грыбусава выбрана прадстаўляць Беларусь на XXIV міжнародным конкурсе выканаўцаў эстраднай песні «Віцебск-2015». Мы сустрэліся з ёй, каб пагаварыць пра падрыхтоўку да конкурсу, веру ў сябе і імправізаваныя канцэрты на дачы...

— Літаральна праз месяц цябе чакае конкурс. На якой стадыі падрыхтоўка да «Славянскага базару»?

— Рэпеціруем з аркестрам славянскі хіт. Яшчэ наведваю заняткі па вакале і сцэнічным маўленні. Паколькі ў мяне тры розныя кампазіцыі, то будзем і розныя вобразы ствараць. Мая першая песня «Спі, малы сакол» (на словы Янкі Лучыны і музыку Рамана Козырава) — калыханка, яе я буду выконваць у паўфінале, дзе спаборнічаць за квіток у фінал будзе 21 удзельнік, і толькі 15 пройдуць далей. Спадзяюся, і я змагу апынуцца сярод іх. А ўжо для фіналу рыхтую кампазіцыю на словы Уладзіміра Маякоўскага і музыку Давіда Тухманава «Ноч» на першы дзень, а ў якасці замежнага хіта буду выконваць «Somebody to Love», аўтарам слоў і музыкі ў ёй з'яўляецца Фрэдзі Меркуры. І, адпаведна, з Наталляй Корж мы задумалі тры розныя вобразы, якія будуць дапаўняць кожную з гэтых гісторый.

— У якасці песні для паўфіналу ты выбрала калыханку. А табе ў дзяцінстве часта спявалі перад сном альбо чыталі казкі?

— Калыханкі спявала маці. Казкі ж мне чытала мая прабабуля. Часам яна нават сама іх складала.

Але ні з адным з персанажаў, гісторыі якіх Валерыя слухала перад сном, яна сябе не атаясамлівала. Бо сёння яна піша сваю казку, у якой галоўная гераіня — гэта дзяўчына-змагарка. Яна верыць у сваю мару і нічога не баіцца. І мне становіцца цікава: а за што, акрамя прызавых месцаў на сцэне, даводзілася змагацца нашай гераіні ў жыцці?

— Я з дзяцінства заўсёды хацела быць ва ўсім самай лепшай і імкнулася зрабіць максімум для гэтага.

— Ці не абумоўлена тваё жаданне «быць лепшай» тым, што бацька ў свой час пакінуў сям'ю?

— Мне даводзілася і даводзіцца быць моцнай. Безумоўна, маці ва ўсім мне дапамагала і цяпер падтрымлівае. Я па-філасофску ўспрымаю той факт, што ў маіх бацькоў не склаліся адносіны. З татам мы падтрымліваем сувязь, але кантактуем даволі рэдка. Магчыма, маё жаданне быць лепшай і бярэ пачатак якраз у гэтых абставінах...

(Заканчэнне на 8-й стар. «ЧЗ».)

SEX=БАЛЯСЫ

ШАРМУ — АД ПУЗА!

Ну вось і пражыла краіна чарговае «Еўрабачанне»... Жыццё пакрысе зноў наладжваецца, уваходзіць у спакойнае рэчышча... Тым больш наперадзе — такое доўгачаканае лета. Дарэчы, вы заўважылі, як змяніліся вуліцы нашых гарадоў і вёсак з першымі павевамі цяпла, калі ўсе нарэшце распрануліся? На іх з'явілiся тысячы маладых і прыгожых... Не, не жанчын — досыць гэтых гендарных стэрэатыпаў. Мужчын. Якія, як ніколі раней, сустрэлі чарговы летні сезон у «поўным узбраенні». Як, вы не разумееце, пра што гаворка? Не чулі гэтую навіну? Новы трэнд года, які імкліва набывае сусветную папулярнасць, — невялікі пузік у прадстаўнікоў моцнай паловы чалавецтва. Так-так, вы ўсё правільна зразумелі: не кубікі натрэніраванага прэса, а такі невялічкі «піўны мазалёк» (вядома, пенны напой неабавязкова можа быць яго прычынай). Алілуя! Мабыць, так усклікнулі тыя з мужчын, якія любяць па выхадных займацца нерухомасцю. У сэнсе, ляжаць на канапе і не рухацца. («І што такое на мяне ўчора найшло? Перад халадзільнікам дагэтуль сорамна».)

Усё пачалося з таго, што ў інтэрнэце з'явіўся артыкул амерыканскай студэнткі. Дзяўчына неабачліва напісала пра асаблівую прывабнасць мужчын з жыватом, якія не вельмі моцна сочаць за сабой. Не тое, каб гэта было сапраўднае абвіслае піўное пуза, а, як яна адзначыла, прыемны баланс паміж ім і пляскатым жыватом. («У цябе прыгожая лінія падбародка». — «Дзякуй. Я многа жую».) Такая фігура, на думку аўтаркі, гаворыць пра тое, што хлопец усё ж час ад часу займаецца ў трэнажорнай зале, аднак не робіць з гэтага культу, не імкнецца да нейкай фізічнай дасканаласці. Наадварот, ён можа ў сваё задавальненне дазволіць у выхадны

Фота Надзеі БУЖАН.

дзень з'есці вялікую піцу і не турбавацца, што папраўіцца. («Брытанскія вучоныя высветлілі, што маленькія талеркі ратуюць ад пераядання. Але толькі лянівых і някемлівых».) «Такога спадарожніка, — развівае далей сваю тэорыю студэнтка, — прыемна абдымаць, з ім камфортна вячэраць». («Хачу, каб хто-небудзь прымушаў мяне да дзеянняў сексуальнага характару, пагражаючы гарачай зброяй. Пажадана — галубцамі са смятанай».)

Маладая каляжанка (між іншым, інструктар па фітнесу ў вольны ад асноўнай працы час) напачатку не паверыла навіне пра новы трэнд. А калі пераканалася, што гэта не падман, першай яе рэакцыяй было: «А фота аўтаркі артыкула ёсць? Можа, яна не вельмі прыгожая і такім чынам «заніжае планку»?» («Жаночая мудрасць у сукупнасці з жаночай хітрасцю даюць такі эфект, які не можа даць ніводная вышэйшая адукацыя».) І мела рацыю! Фотаздымка амерыканскай студэнткі мы не знайшлі. Але аўтарка тэорыі прызналася, што выгляд мужчыны з пузікам лічыць ідэальным, таму што побач з такім спадарожнікам дзяўчыне не трэба самой выглядаць бездакорнай. («Гэты непрыемны момант... Ты, які кінуў курыць, цішком уначы крадзешся на кухню, каб пакурыць у фортку, і сустракаеш жонку, якая села на дыету, каля адкрытага халадзільніка з батонам каўбасы ў руках...») Так ужо павялося, што часта жанчыны хочуць глядзецца прыгажэйшымі за сваіх мужчын, каб адчуваць сябе больш упэўнена. Пры гэтым менавіта хлопцы з пузікамі дапамагаюць звыкнуцца з тым, як яны будуць выглядаць у сталым узросце, і не падманваюць часовай падцягнутасцю. Дарэчы, тая ж каляжанка праз некалькі дзён са здзіўленнем у голасе канстатавала, што амаль ва ўсіх яе сябровак бой-фрэнды менавіта такога «топавага» тыпажу. Бачыце, нашы дзяўчаты яшчэ раней ацанілі ўвесь шарм «брэндавых» хлопцаў!

Пажартавалі, вядома. Але, думаю, доля ісціны ў тым ёсць. Інакш чаму мог узнікнуць новы трэнд, чаму ён так хутка набыў папулярнасць, што яго абмяркоўваюць у вядучых сусветных сродках масавай інфармацыі? У сеціве пачалі нават складаць адмысловыя топ-рэйтынгі славутасцяў, якіх можна назваць «іконамі новага стылю». Гэта, напрыклад, Леанарда Дзі Капрыа, Расел Кроў, Адам Сэндлер — вядомыя галівудскія «зоркі», якія за апошні час абзавяліся «піўнымі пузікамі». Але не будзем цешыць сябе тым, што адгадаваў жывоцік — і ты на іх узроўні. («Сціпласць упрыгожвае мужчыну. Але сапраўдны мужчына ўпрыгажэнняў не носіць».) Тут, прабачце, яшчэ і талент мець трэба. З іншага боку, магчыма, дзяўчаты стаміліся ад таго, што хлопцы пачалі занадта шмат часу надаваць самім сабе і сваёй знешнасці. Гэтую версію патрымаў адзін з калумністаў, які распавёў, што цягам дзесяці гадоў не вылазіў з трэнажорнай залы, аднак бездакорная форма не толькі не зрабіла яго больш прывабным для жанчын, але нават пачала адпужваць іх. Яны маглі бясконца хваліць біцэпсы, але не імкнуліся да доўгатэрміновых адносін з мужчынам. («Людзі, якія па выхадных прачынаюцца ў шэсць, едуць на велапрагулкі, пікнікі... Вы што ўжываеце? Я ледзьве ўстаю з ложка, і тое пасля абеду». Затое потым... «Я выспаўся. Цяпер я бяспечны для грамадства».)

Гэта ніякае не апраўданне ляноты і нежадання займацца спортам. («Найлепшы спосаб падняць чалавека ранкам — гэта кава ў ложак. Выліў — і ўцякай!».) Паслухайце песню Сямёна Слепакова «Мора работы», дзе ёсць словы «праца працай, але час ад часу трэба працаваць». Вось я зараз дапішу гэтыя радкі і... «Адкрылася самая вялікая трэнажорная зала... Агарод!» Галоўнае — не страціць на ім свой шарм зусім!..

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«Пераможца ніколі не здаецца»

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

Цяпер я жыву адна і дома мяне ніхто не чакае. Я яшчэ не сустрэла свайго чалавека. Хлопец, якога я ўяўляю побач з сабой, павінен быць упэўненым у сабе і ведаць, чаго ён хоча дасягнуць у жыцці. Немалаважна і тое, каб ён падтрымліваў мяне ў імкненні займацца любімай справай. Мне патрэбен той, хто стане маёй «каменнай сцяной».

Пакуль што, прызнаецца юная спявачка, часу хадзіць на спатканні зусім няма. Дзяўчына сумяшчае вучобу ва Універсітэце культуры і мастацтваў з працай у Нацыянальным аркестры Міхаіла Фінберга (жыццё там — гэта пастаянныя рэпетыцыі, гастролі), а цяпер яшчэ і рыхтуецца да «Славянскага базару».

— Скажы, а як ты расцэньваеш свае перамогі на конкурсах?

— Заўсёды адказна рыхтуюся і настройваюся на добры вынік. Але калі ўдаецца заваяваць першае месца ці гран-пры, то заўсёды прысутнічае момант прыемнага здзіўлення. А наогул мой дэвіз па жыцці: пераможца ніколі не здаецца. Імкнуся да сур'ёзных вынікаў, але не загадваю, што атрымаецца. Наогул, талент ніколі не гарантуе поспеху, таму што важна, колькі ты гатовы працаваць дзеля яго.

Наўрад ці магла Валерыя некалі прадбачыць сваю перамогу на рэспубліканскім конкурсе маладых выканаўцаў «Маладзечна—2013». Аднак узяла гран-пры, і яе заўважыў Міхаіл Фінберг, запрасіўшы супрацоўнічаць. Музычнай пачала займацца, як і многія, у дзяцінстве. Спачатку ў ансамблі народнай музыкі «Ярыца», потым у Магілёўскай дзяржаўнай гімназіі-каледжы мастацтваў. Быў нават час, калі дзяўчына наведвала Студыю Сяргея Нагорнага, спасцігаючы ў яе сценах акцёрскае майстэрства, харэаграфію і іншыя дысцыпліны.

— Яшчэ задоўга да таго, як пачала вывучаць нотную грамату, спрабавала спяваць і цягнулася да фартэпіяна. Уяўляла сябе артысткай. Нават на дачы збірала бабуль, дзядуляў і іх унукаў і ладзіла ім імправізаваныя канцэрты. А мая маці, заўважыўшы такі інтарэс да музыкі, аддала мяне ў ансамбль. Былі перыяд, калі ў пятым класе я прыйшла ў гімназію, а там былі дзеці, якія да гэтага ўжо на працягу пяці гадоў вывучалі сальфеджыа і іншыя дысцыпліны, і я за два гады змагла дагнаць іх. Праўда, з той пары вольнага часу амаль не было.

— Кажуць, што дысцыпліна і творчасць не заўсёды сумяшчальныя. Ты — прыклад, які абвяргае такое меркаванне?

— Што датычыцца дысцыпліны, то ў гэтым вялікая заслуга Міхаіла Якаўлевіча Фінберга. У нас вельмі жорстка караюцца спазненні на канцэрт і рэпетыцыі. Наогул дысцыпліна — гарант добрай працы. Я вельмі ўдзячная свайму кіраўніку за тое, што ён верыць у мяне і падтрымлівае.

— Як сябры рэагуюць на тваё захапленне музыкай?

— У мяне мала сяброў. Але тыя, хто са мной ідзе па жыцці, ставяцца да гэтага з разуменнем, і ніхто не крыўдзіцца, калі, скажам, з-за чарговага конкурсу я не магу прыйсці на чыйсьці дзень нараджэння.

— А твая малодшая сястра, гледзячы на цябе, не кажа бацькам пра жаданне займацца музыкай?

— Кіра — мая самая адданая прыхільніца, яна ведае на памяць усе мае песні. І сама часта спявае. Айчым сказаў неяк, што нам і адной спявачкі ў сям'і дастаткова. Аднак, калі мы з сястрой сустракаемся, то вельмі любім і спяваць, і танцаваць пад гучную музыку, чытаем разам кніжкі...

Некалі хацела брата. Памятаю, калі даведалася, што будзе сястра, то моцна пакрыўдзілася на бацькоў і тыдні два, мабыць, з імі не размаўляла. Цяпер жа нават не ведаю, як бы я жыла без яе. Думаю, калі яна падрасце, мы станем найлепшымі сяброўкамі. А можа і яна пойдзе маім шляхам.

«Яшчэ задоўга да таго, як пачала вывучаць нотную грамату, спрабавала спяваць і цягнулася да фартэпіяна. Уяўляла сябе артысткай. Нават на дачы збірала бабуль, дзядуляў і іх унукаў і ладзіла ім імправізаваныя канцэрты».

— Для сябе ты бачыш перспектыву толькі на сцэне?

— Так. І нават не ўяўляю, чым бы яшчэ магла займацца. У школе я мела здольнасці да вывучэння замежных моў, таму, магчыма, разглядала б яшчэ такі варыянт. Дзядуля мой хацеў, каб я паступіла на міжнародныя адносіны, а ў выніку я выбрала музыку... У мяне маці вельмі творчы чалавек, хоць і працуе ўрачом. Калі танцавала ў ансамблі, то часта брала мяне на рэпетыцыі. Яна ў мяне артыстка яшчэ тая! Я хацела б навучыцца ў яе ўменню падаваць сябе на сцэне, бо сёння я толькі ў пошуку сябе.

— Да публічнасці, якая з'яўляецца неад'емнай часткай жыцця артысткі, ты гатова?

— Мець жыццё, дзе ты цікавы іншым і твой час распісаны па гадзінах, — адна з маіх мар. Сказаць, ці гатова я да такога раскладу, мабыць, не змагу, пакуль не адчую наступстваў. Як і ўсім артыстам, мне хочацца быць запатрабаванай у публікі і стаць годнай артысткай, каб мая музыка была цікавая людзям, каб яны пачулі мае гісторыі...

Алена ДРАПКО.

ЧЫРВОНКА Чырвоная змена
РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12
ад 19 лютага 2009 года выдадзена Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.
Заснавальнікі газеты — Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда», грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».
Дырэктар — галоўны рэдактар КАРЛЮКЕВІЧ Аляксандр Мікалаевіч.
Адказныя за выпуск: рэдактар аддзела Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.
Выдавец — Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».
Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.
Кантактныя тэлефоны: 292 44 12. 287 17 41.
e-mail: info@zvyazda.minsk.by
Газета адрукавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве «Выдавецтва «Беларускі Дом друку».
ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.
220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.
Тыраж 20.117.
Нумар падпісаны ў 19.30 03.06.2015 г.

РЭПАЗІТОРЫЙ БДПУ